

6. CESTIČKY

Anonym

Svět se mi pod nohama hýbe a nestíhá. Točí se kolem dokola, ale nikdy se nedoběhne. Nezastaví se na chvíli odpočinku. Stále kolem něco, něco poletuje. Jako otravný hmyz, mlha, kouř. Vlétá mu do nitra, průduchy jen na prst velkými. Svíjí se to v něm jako žížala, která si hledá průchod hlínou. Hryzá v něm, rozpouští se a nechává za sebou cestičky ze slizu. Nechodte po nich, v šeru se ztratíte v rozpačitých uličkách duše planety Země.

Lucernu nemáš, nohy se ti pletou, naskakuje ti husí kůže, ale pokračuješ dále. Nic nevidíš, slyšíš hlasy, slyšíš smích. Vzdalují se a ty jdeš dál a dál od modrého nebe, které už nikdy nespatriš. Krvácíš, můžeš si za to sama. Lozíš po kolenech, dřeš si je do masa až se v tobě samotné převalují kamínky. Bloudí pod tvou kůží a trhají tě zevnitř. Nevidíš světlo na konci tunelu, i když bys chtěla. Chceš se tak ukrutně dostat ven z podzemí, že bys udělala cokoli, umřít ale nemůžeš. Pořád na tebe někdo čeká u toho modrého nebe, od toho, co se tak vzdaluje, že ani modrá tečka není viditelná. Už cítíš jen strach a beznaděj. Ten sliz z cesty, po které ses dobrovolně vydala, se míchá s tvou krví a svět se točí a ty nestíháš žít. Až do konce svého konce mácháš rukama kolem hlavy a vyháníš ten otravný hmyz pryč. Kde jsou ti u toho modrého nebe? Teď, když je potřebuješ nejvíce. Kde je to varování, které nyní sděluješ.

Celá se třeseš, cítíš ten chlad? Je ve tvé krvi nebo kolem sám? Slzy se derou, tiše a opatrně. Derou se na povrch, aby stekly a zemřely společně s tebou. S tvým žalem a nejistotou. Jaké je to když slza zemře? Probíhá jí před očima celý život jen při sknutí po tvé tváři. Nachází si cestu, pěšinu, mapu do srdce toho, koho nejvíce milovala? Jaké pokušení je vyzkoušet si to. Vyzkoušet si, jaké je být ničím a zároveň tak potřebným. Slanou kapkou vody, která očistí i ty nejčernější skvrny, aspoň na nějaký čas.